

CAPITOLUL 3

PROBLEMA RECONCILIERII ȘI RECUPERĂRII

3.1 Recunoașterea vinovăției

Pentru a fi posibilă vindecarea este mai întâi nevoie de conștientizarea bolii. Un trup trebuie să identifice mai întâi agenții patogeni pentru a putea mobiliza sistemul de apărare. Răul trebuie identificat pentru ca mai apoi să fie eliminat. Nu există pocăință fără cunoașterea vinovăției. De aceea este necesară o întoarcere onestă la Cuvântul lui Dumnezeu. Atât liderii cât și membrii bapțiști trebuie să stea în lumina standardelor lui Dumnezeu. Nu există tratament până nu se cade de acord cu privire la diagnostic. Mai întâi se poate face o anamneză a cultului. De unde a început și cum s-a manifestat în timp boala colaborării. Apoi care sunt efectele nocive ale colaborării. Din cercetarea autorului se poate desprinde faptul că fenomenul colaborării a afectat domeniul relațiilor în toate aspectele lor. Relația cu Dumnezeu a fost întunecată, relația cu Biserica/frățietatea a fost îmbolnăvită, relația cu societatea a fost denaturată (mărturia în fața lumii a fost handicapată și compromisă), relația cu sinele a fost dezechilibrată (percepția personală, chinuirea sufletească, distorsionarea personalității și sufletului). Pentru a trăi în lumină deplină trebuie aprinsă lumina în toate ungherele credincioșilor bapțiști.

Înainte de a se putea produce o pocăință reală trebuie mai întâi să se recunoască vinovăția colaborării cu Securitatea și apoi trebuie asumarea acestei vinovății. În ce constă această vinovăție?

Nu se dorește o analiză după legile omenești. Acestea sunt în vigoare pentru o perioadă limitată și suferă adeseori schimbări. Trebuie făcută o analiză după legile veșnice, după etaloanele lui Dumnezeu. Dacă se ia în considerare decalogul, prin cedarea în fața ofertei Securității s-a încălcat în primul rând porunca întâia: *„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.”* (Exod 20:2-3) Prin colaborare, prin cedarea în fața Securității, într-un mod tacit, subînțeles, s-a decis în sufletul înfrânt că dumnezeii acestei lumi sunt mai puternici decât Dumnezeul cel Mare și Adevărat, Creatorul lumii. *„Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești, căci eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos”...* (Ex. 20:5) S-a strigat slavă lui Stalin, s-a strigat slavă Partidului, s-a strigat slavă lui Ceaușescu și lor li s-a slujit. *„Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău, căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.* (Ex. 20:7) Cât de mult s-a luat în deșert Numele Domnului și

Cuvântul Său. Interpretarea strâmbă, schilodită a Cuvântului Său, motivarea că Dumnezeu vrea să ne supunem și în treburile Bisericii Lui, în activitățile Trupului Său, unui alt cap, în loc să ne supunem numai Capului Christos. Folosirea versetelor din Scriptură în mod intenționat eronat pentru a înăbuși adevărul. Folosirea Numelui lui Dumnezeu în mod ușuratic în ședințele de orientare și conferințe etc. *„Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău.”* (Ex. 20:8-10) Prin Reglementare s-au dat lui Dumnezeu doar trei ore din ziua Lui. Ziua aceasta nu a mai fost închinată Domnului. Au fost păstori care, la indicațiile regimului comunist, încurajau pe tineri să meargă la cinematografe, la căminele culturale în după-amiezile duminicii. Oare în câte duminici credincioșii bapțiști (printre care și autorul) s-au dus la muncă patriotică în loc să meargă la Casa lui Dumnezeu? Oare câți păstori cinsteau în ziua de duminică indicațiile Departamentului, directivele împuterniciților și inspectorilor de culte? Oare în câte duminici, la ședințele comitetelor bisericilor, se luau hotărâri nelegiuite, de pedepsire și excludere a unor oameni care trăiau în adevăr și nu se abătuseră cu nimic de la doctrina creștină, bapțiștă. *„Cinstește-l pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău.”* (Ex. 20:12) Câți păstori și informatori oare și-au turnat părinții sufletești (poate și pe cei trupești)? Câți nu au trădat idealurile „patriarhilor”, pionierilor bapțiști, pentru care au suferit atât de mult și au fost gata să-și dea și viața? *„Să nu ucizi.”* (Ex. 20: 13) Pe câți nu i-au ucis duhovnicește colaboratorii prin vorbele lor și nu este exclus ca unii prin delațiunile lor să fi contribuit și la uciderea fizică a fraților lor de credință? *„Să nu preacurvești.”* (Ex. 20:14) Colaborarea a fost cea mai mare formă de curvie spirituală. Să-i spui lui Dumnezeu că Îl iubești, că Îl slujești, și apoi să stai în brațele de caracatiță ale Securității și ei să-i dai vloga ta. *„Să nu furi.”* (Ex. 20: 15) S-au furat pozițiile de conducere ale celor care ar fi fost potriviți pentru acestea. Colaboratorii au ajutat din plin la îndepărtarea și izolarea tuturor celor înflăcărați pentru Evanghelia lui Dumnezeu. Ei au ajutat la furarea bunului lor nume, la furarea lucrării lor, a chemării lor. *„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.”* (Ex.20: 16) De la textul notelor informative, la mărturiile din tribunale, de la discuțiile între frați la mărturiile în fața comitetelor de disciplină sau în fața comitetelor de conducere a bisericii, de la mărturiile în conferințe și congrese din țară la cele de peste hotare, cultul bapțișt are vinovăția mărturiei strâmbe, făcută din ascultarea de directivele organelor statului. *„Să nu poștești casa aproapelui tău. Să nu poștești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.”* (Ex. 20:17) Sunt mărturii de pofțire a postului altuia, a influenței altuia, a harului altuia, a lucrării din cadrul cultului bapțișt. Domnul Isus pune toate aceste porunci în două, cele mai mari porunci. *„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi*

și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Prorocii.” (Matei 22: 37-40)

Amândouă n-au fost împlinite. Lucrurile acestea pot fi descrise în cuvinte ca trădare, vânzare, minciună, limbaj duplicitar, slăvirea oamenilor, răutate, persecutarea fraților de către frați, compromiterea celuilalt, dezinformarea frățietății din țară și de peste hotare, spălarea creierului, părtaș și complice cu diavolul („nu puteți sluji la doi stăpâni”), complicitate la distrugerea lucrării lui Dumnezeu. Una din cele mai mari vinovății este aceea de a fi ucis credința în Dumnezeu în inima semenului. Cum s-a putut așa ceva? Elie Wiesel, laureat al premiului Nobel pentru pace, descrie acest lucru în fața unei spânzurători. Când vedea că un tinerel plăcut de toți fusese spânzurat de naziști și că Dumnezeu nu a intervenit, a simțit că Dumnezeu a murit acolo pe spânzurătoare.³³⁵ În mod similar, când credincioșii se învoiau să facă o lucrare pentru Dumnezeu, să construiască o casă de rugăciune, să transporte Biblii, să facă un botez clandestin, să facă o evanghelizare, să ajute niște comunități în nevoi, și când planurile lor făcute cu atâta dragoste, dăruire și speranță erau năruite din cauza celui care îi vindea din interior, atunci imaginea de Dumnezeu ca Tată Bun și Suveran era năruită în multe inimi. Mulți au trăit cu întrebări fără răspuns, de genul, „De ce îngăduie Dumnezeu lucrul acesta, doar este pentru lucrarea Lui?” Pentru moartea credinței în cei care nu se dumireau de ce nu sunt și ei botezați, doar au crezut și ei ca și ceilalți din biserică, trebuie să fie căință. Sven Alkalaj, ambasador al Republicii Bosnia și Herțegovina în S.U.A, spune în impresionanta carte *The Sunflower* (Floarea Soarelui) a lui Simon Wiesenthal că „uitarea crimelor este mai rea decât iertarea criminalului care caută iertarea, pentru că uitarea crimelor devalorizează umanitatea care a pierit în aceste atrocități.” „Fără recunoașterea a ceea ce s-a întâmplat nu poate exista iertare. Acesta este motivul pentru care este importantă existența tribunalului pentru crime de război. El nu numai că împarte dreptatea pedepsind pe vinovat dar, de asemenea, **tribunalul va arăta ce s-a întâmplat și va îndreptăți pe inocenți.**”³³⁶ Tot din cartea lui Wiesenthal, prin contribuțiile mai multor personalități ale lumii la simpozionul din a doua parte a cărții, se desprind următoarele lucruri cu privire la vinovăție și iertare. Nedreptățile făcute împotriva unui semen, chiar dacă acesta trece cu bine peste acele evenimente, vor lăsa urme de o viață în persoana respectivă. „Supraviețuitorii au fost condamnați să poarte durerea și tristețea lor până la mormânt” (Moshe Bejski). Cineva poate participa într-un mod profund în lucrările răului prin a fi complice la rău,

³³⁵ Elie Wiesel, *Night*, New York: Hill and Wang, 2006, pp. 63-65.

³³⁶ Sven Alkalaj în cartea lui Simon Wiesenthal, *The Sunflower – On the Possibilities and Limits of Forgiveness*, New York: Schocken Books, 1998, pp. 102-103.

prin a omite a face binele și prin negarea răului comis (Matthew Fox). Oamenii trebuie să fie responsabili. Există un rău și cineva l-a făcut (Franklin H. Littell).³³⁷

3.2 Pocăința

Doar recunoașterea faptelor nu este de ajuns. Orice infractor, confruntat cu evidențele zdrobitoare, nu are altă variantă decât recunoașterea faptelor. Această recunoaștere totuși nu implică și pocăință. Pocăința adevărată implică, pe lângă recunoașterea faptelor, regretul, acceptarea responsabilității și dovada unei atitudini, vieți schimbate. Chiar dacă au venit vremuri de eliberare de sub comunism, delatorii nu au avut momentul pocăinței adevărate. Dacă regimul ar fi continuat și astăzi, ei ar fi furnizat în continuare informații Securității și ar fi fost implicați și astăzi în obstrucționarea lucrării lui Dumnezeu. Pocăința adevărată încă nu s-a ivit la cultul baptist. Nu au fost făcute mărturisiri, nu s-au însușit vinovății, ci doar au fost făcute justificări și dezvinovățiri. O pocăință adevărată pe lângă căința sinceră a inimii în fața faptelor și a standardului lui Dumnezeu implică o viață schimbată. Ea dovedește aceasta prin încercarea de reparare a daunelor produse și prin faptele luminii și iubirii dumnezeiești. Numai cu o pocăință sinceră, care implică mărturisire, căință și o viață schimbată, poate veni vindecarea și prin vindecare reconcilierea și refacerea unității în duh și slujire pierdute.³³⁸ Este nevoie de o schimbare reală a căilor omului, de un nou început.³³⁹ Desmond Tutu, laureat al premiului Nobel pentru pace în 1984 și președintele Comisiei pentru Adevăr și Reconciliere, însărcinat cu aducerea la lumină a atrocităților apartheidului din Africa de Sud, în cartea sa *God has a Dream* arată că sinceritatea unei căințe se poate vedea numai în actul reparării răului făcut.³⁴⁰

3.3 Reconciliere și recuperare

Reconcilierea implică în mod absolut iertarea. Nu poate exista reconciliere fără iertare. Dumnezeu poate face minunea aceasta în viața tuturor celor afectați de regimul comunist. După ieșirea la adevăr, în lumină, după recunoașterea răului și a vinovăției, după mărturisire, reparare și schimbarea căilor vine momentul când cei nedreptățiți trebuie să ierte din inimă pe cei care le-au greșit. Desmond Tutu, în cartea menționată mai sus, vorbea despre biruința finală a lui Dumnezeu asupra răului. „Acesta este un univers moral, ceea ce înseamnă că, în ciuda evidențelor contrarii, este imposibil ca răul să aibă ultimul cuvânt. Dumnezeu este un Dumnezeu căruia îi pasă de bine și rău. Lui Dumnezeu îi pasă de justiție și in justiție. Dumnezeu este în

³³⁷ Simon Wiesenthal, *The Sunflower – On the Possibilities and Limits of Forgiveness*, New York: Schocken Books, 1998, pp. 116, 147, 198.

³³⁸ Ibidem, pp. 220-232, 240,

³³⁹ Ibidem, p. 244.

³⁴⁰ Desmond Tutu, *God Has a Dream*, New York: Doubleday, 2004.

control.”³⁴¹ Biserica baptistă trebuie să arate frumusețea însușirilor puse de Dumnezeu în creștini. Trebuie să se arate celor care au păcătuit că dragostea și iertarea lui Dumnezeu sunt reale și în inimile fraților și surorilor de credință. Biserica trebuie să fie lumină și far lumii înconjurătoare și în privința rezolvării trecutului colaboraționist al multora din sânul ei. Ea poate fi acel model de curaj în abordarea deschisă, transparentă și sinceră a problemei, Ea poate fi acel model de generozitate, umilință, bunătate, care toarnă ulei și vin pe rană și plătește cheltuielile de vindecare ale celui căzut între tâlhari. Biserica trebuie să fie lumină.

Este acest lucru posibil? Da. În Biserica Baptistă xxx din București, la o Adunare Generală, iese un frate în față și ia cuvântul. Ceea ce a spus a șocat pe toți. Spunea cam așa: „Fraților știu că nu m-am purtat cum se cuvine cu mulți cu care am lucrat. Dar nu pentru vina aceasta am venit în față, ci pentru ce scrie pe hârtia aceasta. Este o trimitere la un control medical în vederea angajării subsemnatului ca ofițer de Securitate. Nu m-am angajat, dar am făcut mult rău unor oameni. După lege nu mai pot fi membru în comitet, vă rog să mă iertați și să mă scuzați că nu mai pot sluji în calitate de aceasta.” Aceste lucruri se întâmplaseră înainte de convertirea sa la Dumnezeu. Reacția bisericii a fost extraordinară. Chiar dânsul a spus: „Nu mă așteptam ca biserica să reacționeze în felul acesta”. A fost primit cu brațele deschise și a fost rugat să slujească în continuare în slujba pe care biserica i-o încredințase. Au putut ochii să vadă ce era eliberarea unui suflet de trecutul său. Acel om și-a reprimat demnitatea și poate din acel moment să trăiască liber. Nu au fost huiduieli, ci doar o nesfârșită compasiune și bucuria restaurării unui fiu pierdut.

Biserica, atunci când abordează conform Scripturilor trecutul de păcat al unei persoane, confirmă dreptatea și judecata lui Dumnezeu, dar și iertarea și răscumpărarea Sa. Disciplinarea Bisericii întotdeauna a fost declararea situației păcătosului în relație cu Dumnezeu. Când are loc o excludere în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, Biserica de fapt afirmă că starea aceluia om este în separare de Dumnezeu și Împărăția Lui. Când Biserica mustră, ea de fapt afirmă că lucrul acela Dumnezeu îl mustră. Când Biserica pedepsește, ea afirmă că Dumnezeu pedepsește acel lucru. Când Biserica reprimește sau iartă, ea confirmă că Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, a reprimat și a iertat. Pentru ce frații de credință să se văduvească unii pe alții cu privire la starea și statutul lor în fața Dreptului și Iubitorului Dumnezeu? Este nevoie imperativă ca după ce se trece prin procesul de recunoaștere, pocăință și reconciliere să se facă și pasul reintegrării celui greșit în viața și lucrarea bisericii, așa cum îngăduie și sfătuiește Cuvântul lui Dumnezeu.

³⁴¹ Ibidem, p. 2.